

DE TIJDGEER

Redactie:
Maj. M. F. A. Broek,
Kapit. M. J. O. Bransse,
Sgt. J. G. M. C. van Aerselboom.

Wekblad van de Lijger-Brigade
No. 75

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 27 SEPT. 1947.

OPLAAG 7500

Onze divisiecommandant Generaal-Majoor S. De Waal Dertig jaar Officier.

De T.-Brigade heeft meer dan gewone eerbieding om haar Divisiecommandant op deze feestdag haar bijzondere hulde en gelukwens te betuigen. Toen zij immers onlangs onder het bevel van de Divisie werd geplaatst, leedde zij terug zij het in andere verhouding onder het bevel van den commandant, die deze eerste O.V.W.-brigade op Malakka heeft opgericht en de eerste opleiding heeft geleid. Velen onzer herinneren zich den toenmaligen kolonel, nog wel, die af en toe de bataljons bezocht en daar soms met een kernachtig en vertrouwenwekkend woord wees op de moede taak, die ons wachtte. Voor de K.L.-onderdelen was hij een nieuwe figuur. Je wist niet veel van hem, maar wat je wist sprak tot je verbeelding, die nog zo vol was van alles, wat strijd tegen den overveldiger betekende. Je hoorde van zijn heldhaftige verdediging van Tarakan, waar voor den Jap geen druppel olie meer te halen viel, al was hij ook met een twintigvoudige overmacht gekomen om dit zo belangrijke gebied te veroveren. Je wist van zijn moedigheid en fier gedrag tijdens de gevechtsgeschiedenis. Ja, probeerde je nog niet de sporen van de mishandeling op dat stoere gelaat te ontdekken? Zo werd deze commandant reeds terstond een legendarische figuur.....

En dat is hij altijd gebleven, ook toen hij in Maart 1946 het bevel over de Brigade neerlegde om Troepencommandant West-Java en later Commandant B. Divisie en Gevechtsgroep te worden. Uit de verte drongen de gedachten terug van Bandoeng, zijn krachtig toeslaan in de ook voor West-Java zo roerige Augustus-maand van het vorige jaar. Kleine anedotes over zijn omgang met de troep en zijn onverschrokkenheid, die allen ontzag inboezemde. We zien vol vertrouwen naar hem op als een man, die zijn roem niet zoekt in uiterlijk vertoon en veel woorden, maar dien eer en roem vanzelf toevallen, omdat hij een commandant is naar het hart van den soldaat: onverschrokken, snelberaden en eenvoudig.

Moge hij naast de gelukwensen alom uit de Archipel ook de heilwens van zijn oude T.-Brigade welwillend aanvaarden.

M. B.

Enkele levensbijzonderheden van den jubilaris.

Op 21 October 1911 trad de jonge Simon de Waal als vrijwilliger in dienst bij het Instructiebataljon te Kampen. Hij volgde daar eerst de cursus en werd daarna voor de Hoofdcursus aangewezen. Toen in 1914 de mobilisatie uitbrak, was hij sergeant. Na voltooiing van zijn opleiding volgde op 25 September 1917 zijn benoeming tot 2e Luitenant. Het ging toen niet zo vlot als tegenwoordig! In 1919 ging hij voor het eerst naar Indië. Zijn verblijf daar duurde slechts kort en bij zijn terugkeer werd hij aan de Normaal Schietschool in Den Haag geplaatst als instructeur. Tevens volgde in dit jaar zijn bevordering tot 1e Luitenant. Aan de schietschool ging zijn belangstelling vooral uit naar de toen nog moderne wapens: mitrailleurs en mortier, en hij verwierf een zekere vermaardheid op dit gebied. In 1923 ging hij voor goed naar Indië, om daar als instructeur voor deze wapens op te treden. Van 1928 tot 1931 volgde hij

de Hogere Krijgsschool, sinds 1929 als kapitein.

Terug in Indië volgde eerst strafdienst te Magelang, zoals gebruikelijk en vervolgens detachering in de Buitenbevingingen. Hij werd namelijk militair commandant, tevens civiel gezaghebber in Majene op Celebes' Westkust.

Van Celebes keerde hij terug naar Timahi, waar hij zijn eerste tijd had doorgebracht, en... naar zijn mitrailleurs als commandant van de 2e Afdeling. Dit commando vervulde hij van 1935 tot einde 1940.

In 1939 was hij tot Majoor benoemd en Januari 1941 verliet hij Java weer om het Troepencommando in Tarakan te aanvaarden. In hetzelfde jaar nog volgde zijn benoeming tot Luitenant-Kolonel. De verdediging van Tarakan en de stipte uitvoering van de vernielingsbevelen vormden een van de mooiste episodes uit de Indische Krijgeschiedenis.

Gevangenschap volgde en, omdat men dezen gevaarlijken en trotsen tegenstander uit de buurt wilde hebben, al spoedig over-

IN MEMORIAM.

LUIT. KOLONEL J. M. KOEMAN

Bataljonscommandant 3-7 R.I.

Gebooren 13 Augustus 1902, gesneuveld 22 September 1947.

Wanneer ik moet weergeven wat het verlies van Overste Koeman voor ons Bataljon betekent, dan is er één beeld in mijn herinnering, dat zich met kracht naar voren dringt. 't Was op 15 Aug. '46, toen ik in de Isabella kazerne in den Bosch, aan hem werd voorgesteld als de veldprediker, die met 3-7 R.I. zou meegaan naar Indonesië. Enthousiast vertelde hij over de taak van Nederland om hier „veiligheid en recht” te verzekeren, en hij deed zijn best iets van dat enthousiasme mee te delen aan zijn omgeving. Zo leerde in hem kennen als een eenvoudig man, als iemand van wie je wist wat je aan hem had. Hartelijk, kameradschappelijk voor zijn mede-officieren en heel de troep. Natuurlijk, hij had zijn zwakke zijden; hij zou de eerste zijn om dat toe te stemmen. Evenals wij allen heeft hij vele teleurstellingen gehad, vele moeilijkheden onder ogen moeten zien, nog in het Vaderland en hier. Zijn verlangen naar huis, naar vrouw en zoon hem wachttten, kon soms zo sterk zijn. Wanneer het uiterlijke wegvalt, blijft vaak, dat wij innerlijk veel dichtert naast elkaar staan dan wij dachten.

In Amsterdam, waar hij, hoewel geboren Zeeuw, zich zo goed thuis voelde, is grote droefheid gekomen bij zijn vrouw en zoon. Dit leed kunnen wij niet peilen; zijn diepste smarten doorleeft de mens alleen. Alleen met zijn God, die ons toch niet verlaat.

Het lijkt zulk een gemeenplaats, te zeggen, dat wij onze missen. Die datum, 22 Sept. 1947, waarop zijn leven plotseling werd afgesneden, zal een droeve datum blijven in de geschiedenis van ons bataljon. Wij moeten nu verder zonder hem. In trouwe kameradschap de moeilijkheden, die ongetwijfeld nog komen zullen, onder ogen zien. Zo eren wij zijn nagedachtenis het best.

H. S. Wassink
Veldprediker 3-7 R.I.

Van ons Bataljon III-7 R.I. zijn in den Heer ontslagen:

JOHANNES ROOPER

Geb. 10 Augustus 1925 — gesneuveld te Bedono den 29 Aug. '49 bij de uitoefening van zijn plicht.

CHRISTIANUS JANSSEN

Geboren 12 Februari 1925 — gesneuveld te Soemowono door de kogels van vijandige schutters op 6 September 1947.

PETRUS VAN BEEK

Geboren 3 November 1925.

Door de ziekte werd zijn jong lichaam in drie weken tijd zo verzwakt, dat hij stierf in het Juliana-hospitaal op 17 Sept. '47. Laat ons bidden voor hun zielernst.

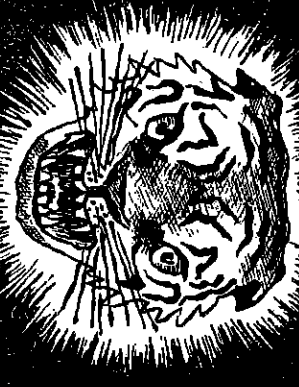
O God, het is U eigen steeds genadig te zijn en te spreken; Wij smeken U ootmoedig voor de zielen van Uw dienaren, die Gij heiden van deze wereld hebt laten heengaan; Ieven hem niet over in de handen van den vijand, en vergeet hem niet voor immer, maar gebied Uw heilige Engelen hen op te nemen en te voeren naar het Hemelse Vaderland; opdat zij, die op U geloofd hebben de straf van de strafden, der hel niet ondergaan, maar de eeuwige vreugde bezitten,

Adm. III-7 R.I.

ging naar Mantsjoerije, waar ebleef tot de bevrijding door ussen op 17 Augustus 1945. ktober van datzelfde jaar is endo te aanvaarden, dat van itroepencommandant West-Java. Na de komst der O.V.W.-bataljons in Indië werd de B.-Divisie gefor-meerd. Als kolonel nog werd hij

moest hij de nieuwe eenheid overdragen aan Kolonel van Langen om wederom op Java een commando te aanvaarden, dat van itroepencommandant West-Java. Na de komst der O.V.W.-bataljons in Indië werd de B.-Divisie gefor-meerd. Als kolonel nog werd hij

vervolg op pag. 21.

DE TIGER

Redactie:
Maj. M. F. A. Brok,
Kapit. M. J. O. Bransse,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

Weekblad van de Tiger-Brigade
No. 75

Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 27 SEPT. 1947.

OPLAAG 7500

Onze divisiecommandant Generaal-Majoor S. De Waal Dertig jaar Officier.

De T.-Brigade heeft meer dan gewone aanleiding om haar Divisiecommandant op deze feestdag haar bijzondere hulde en gelukwens te betuigen. Toen zij immers onlangs onder het bevel van de Divisie werd geplaatst, keerde zij terug, zij het in andere verhouding onder het bevel van den commandant, die deze eerste ONW-brigade op Malakka heeft opgericht en de eerste opleiding heeft geleid. Velen onzer herinneren zich den toenmaligen kolonel nog wel, die af en toe de bataljons bezocht en daar soms met een kernachtig en vertrouwenwikkend woord wees op de mooie taak, die ons wachtte. Voor de K.L.-onderdelen was hij een nieuwe figuur. Je wist niet veel van hem, maar wat je wist sprak tot je verbeelding, die nog zo vol was van alles, wat strijd tegen den overveldiger betekende. Je hoorde van zijn heldhathige verdediging van Tarakan, waar voor den Jap geen druppel olie meer te halen viel, al was hij ook met een twintigvoudige overmacht gekomen om dit zo belangrijke gebied te vermeesteren. Je wist van zijn moedig en fier gedrag tijdens de gevangenschap. Ja, probeerde je nog niet de sporen van de mishandeling op dat stoere gelaat te ontdekken? Zo werd deze commandant reeds terstond een legendarische figuur.....

En dat is hij altijd gebleven, ook toen hij in Maart 1946 het bevel over de Brigade neerlegde om Troepencommandant West-Java en later Commandant B. Divisie en Generaal te worden. Uit de verte drongen de geruchten over zijn werk tot Semarang, dees zijn de berichten van Baradoeng, zijn krachtig toeslaan in de ook voor West-Java zo roerige Augustus-maand van het vorige jaar, Kleine anedotes over zijn omgang met de troep en zijn onverschrokkenheid, die allen ontzag imboezemde. We zien vol vertrouwen naar hem op als een man, die zijn roem niet zoekt in uiterlijk vertoon en veel woorden, maar dien eer en roem vanzelf toevallen, omdat hij een commandant is naar het hart van den soldaat: onverschrokken, snelberaden en eenvoudig. Moge hij naast de gelukwensen alom uit de Archipel ook de heilwens van zijn oude T.-Brigade welwillend aanvaarden.

M. B.

Enkele levensbijzonderheden van den jubilaris.

Op 21 October 1911 trad de jonge Simon de Waal als vrijwilliger in dienst bij het Instructiebataljon te Kampen. Hij volgde daar eerst de cursus en werd daarna voor de Hoofdcursus aangewezen. Toen in 1914 de mobilisatie uitbrak, was hij sergeant. Na voltooiing van zijn opleiding volgde op 25 September 1917 zijn benoeming tot 2e Luitenant. Het ging toen niet zo vlot als tegenwoordig! In 1919 ging hij voor het eerst naar Indië. Zijn verblijf daar duurde slechts kort en hij zijn terugkeer werd hij aan de Normaal Schietschool in Den Haag geplaatst als instructeur. Hiervan volgde in dit jaar zijn benoeming tot 1e Luitenant. Aan de schietschool ging zijn belangstelling vooral uit naar de toen nog moderne wapens: mitrailleur en mortier, en hij verwierf een zekere vermaardheid op dit gebied. In 1923 ging hij voor goed naar Indië, om daar als instructeur voor deze wapens op te treden. Van 1923 tot 1931 volgde hij

de Hogere Krijgsschool, sinds 1929 als kapitein.

Terug in Indië volgde eerst staatsdienst te Magelang, zoals gebruikelijk, en vervolgens detachering in de Buitenbezittingen. Hij werd namelijk militair commandant, tevens civiel gezaghebber in Majene op Celebes' Westkust.

Van Celebes keerde hij terug naar Tjimarh, waar hij zijn eerste tijd had doorgebracht, en... naar zijn mitrallleur als commandant van de 2e Afdeling. Dit commando vervulde hij van 1935 tot einde 1940.

In 1939 was hij tot Majoor benoemd en Januari 1941 verliet hij Java weer om het Troepencommando in Tarakan te aanvaarden. In hetzelfde jaar nog volgde zijn benoeming tot Luitenant-Kolonel. De verdediging van Tarakan en de stigte uitvoering van de vernielingsbevelen vormen een van de mooiste episodes uit de Indische Krijgsgeschiedenis.

Gevangenschap volgde en, omdat men dezen gevaarlijken en trotsen tegenstander uit de buurt wilde hebben, al spoedig over-

IN MEMORIAM.

LUIT. KOLONEL J. M. KOEMAN
Bataljonscommandant 3-7 R.I.

Geboren 13 Augustus 1902, gesneuveld 22 September 1947.

Wanneer ik moet weergeven wat het verlies van Overste Koeman voor ons Bataljon betekent, dan is er één beeld in mijn herinnering, dat zich met kracht naar voren dringt. Was op 15 Aug. '46, toen ik in de Isabella kaserne in den Bosch, aan hem werd voorgesteld als de veldprediker, die met 3-7 R.I. zou meegaan naar Indonesië. Enthousiast vertelde hij over de taak van Nederland om hier „veiligheid en recht" te verzekeren, en hij deed zijn best iets van dat enthousiasme mee te delen aan zijn omgeving. Zo leerde in hem kennen als een eenvoudige man, als iemand van wie je wist wat je aan hem had. Hartelijk, kameradschappelijk voor zijn mede-officieren en heel de troep. Natuurlijk, hij had zijn zwakke zijden; hij zou de eerste zijn om dat toe te stemmen. Evenals wij allen heeft hij vele teleurstellingen gehad, vele moeilijkheden onder ogen moeten zien, nog in het Vaderland en hier. Zijn verlangen naar huis, waar vrouw en zoon hem wachtten, kon soms zo sterk zijn. Wanneer het uiterlijke wegvalt, blijkt vaak dat wij innerlijk veel dichters naast elkaar staan dan wij dachten.

In Amsterdam, waar hij, hoewel geboren Zeenuw, zich zo goed thuis voelde, is grote droefheid gekomen bij zijn vrouw en zoon. Dit leed kunnen wij niet peilen; zijn diepste smarten doorleeft de mens alleen. Alleen met zijn God, die ons toch niet verlaat.

Het lijkt zulk een gemeenplaats, te zeggen, dat wij onze ~~geen~~ maar toch: wij zullen hem zeer missen. Die datum, 22 Sept. 1947, waarop zijn leven plotseling werd afgesneden, zal een droeve datum blijven in de geschiedenis van ons bataljon. Wij moeten nu verder zonder hem. In trouwe kameradschap de moeilijkheden, die ongetwijfeld nog komen zullen, onder ogen zien. Zo eren wij zijn nagedachtenis het best.

H. S. Wassink
Veldprediker 3-7 R.I.

Van ons Bataljon III-7 R.I. zijn in den Heer ontslagen:

JOHANNES ROOPER

Geb. 10 Augustus 1925 — gesneuveld te Bedono den 29 Aug. '49 bij de uitoefening van zijn plicht.

CHRISTIANUS JANSSEN

Geboren 12 Februari 1925 — gesneuveld te Soemowono door de kogels van vijandige sluipschutters op 6 September 1947.

PETRUS VAN BEEK

Geboren 3 November 1925.

Door de ziekte werd zijn jong lichaam in drie weken tijd zo verzwaakt, dat hij stierf in het Juliana-hospitaal op 17 Sept. '47

Laat ons bidden voor hun zielernst.

O God, het is U eigen steeds genadig te zijn en te sparen; wij smeken U ootmoedig voor de zielen van Uw dienaren, die Gij heden van deze wereld hebt laten heengaan; leer hen niet over in de handen van den vijand, en vergaet hen niet voor immer, maar gebied Uw heilige Engelen hen op te nemen en te voeren naar het Hemelse Vaderland; opdat zij, die op U geloofd hebben de straffen der hel niet ondervangen, maar de eeuwige vrede bezitten, door Christus onzen Heer. Amen.

Adm. III-7 R.I.

brenging naar Mantjoerije, waar hij verbleef tot de bevrijding door de Russen op 17 Augustus 1945. In October van datzelfde jaar is hij weer op Java. Niet voor lange tijd, want per 1 November volgde overplaatsing naar Malakka en de opdracht tot oprichting van de T.-Brigade. Al spoedig echter

moest hij de nieuwe eenheid overdragen aan Kolonel van Langen om wederom op Java een commando te aanvaarden, dat van Troepencommandant West-Java. Na de komst der ONW-bataljons in Indië werd de B.-Divisie geformeerd. Als kolonel nog werd hij

(vervolg op pag. 27.)

gevangenschap. Ja, probeerde je nog niet de sporen van de mishandeling op dat stoere gelaat te ontdekken? Zo werd deze commandant reeds terstond een legendarische figuur.....

En dat is hij altijd gebleven, ook toen hij in Maart 1946 het bevel over de Brigade neerlegde om Troepencommandant West-Java en later Commandant B. Divisie en Generaal te worden. Uit de vette drongen de geruchten over zijn werk tot Semarang, daar zijn zeldzame bezetting van Bandoeng, zijn krachtig toelaaan in de ook voor West-Java zo roerige Augustus-maand van het vorige jaar. Kleine anecdoten over zijn omgang met de troep en zijn overschrokkenheid, die allen ontzag inboezemde. We zken vol vertrouwen naar hem op als een man, die zijn roem niet zoekt in uiterlijk vertoon en veel woorden, maar dien eer en roem van zelf toevallen, omdat hij een commandant is naar het hart van den soldaat: onverschrokken, snelberaden en eenvoudig. Moge hij naast de gelukwensen alom uit de Archipel ook de heilwens van zijn oude T.-Brigade welwillend aanvaarden.

M. B.

Enkele levensbijzonderheden van den jubilaris.

Op 21 October 1911 trad de jonge Simon de Waal als vrijwilliger in dienst bij het Instructiebataljon te Kampen. Hij volgde daar eerst de cursus en werd daarna voor de Hoofdcursus aangewezen. Toen in 1914 de mobilisatie uitbrak, was hij sergeant. Na voltooiing van zijn opleiding volgde op 25 September 1917 zijn benoeming tot 2e Luitenant. Het ging toen niet zo vlot als tegenwoordig! In 1919 ging hij voor het eerst naar Indië. Zijn verblijf daar duurde slechts kort en bij zijn terugkeer werd hij aan de Normaal Schietschool in Den Haag geplaatst als instructeur. Tevens volgde in dit jaar zijn bevordering tot 1e Luitenant. Aan de schietschool ging zijn belangstelling vooral uit naar de toen nog moderne wapens: mitrailleur en mortier, en hij verwierf een zekere vermaardheid op dit gebied. In 1923 ging hij voor goed naar Indië, om daar als instructeur voor deze wapens op te treden. Van 1928 tot 1931 volgde hij

de Hogere Krijgsschool, sinds 1929 als kapitein.

Terug in Indië volgde eerst stafdienst te Magelang, zoals gebruikelijk, en vervolgens detachering in de Buitenbezittingen. Hij werd namelijk militair commandant, tevens civiel gezaghebber in Majene op Celebes' Westkust.

Van Celebes keerde hij terug naar Tjimarh, waar hij zijn eerste tijd had doorgebracht, en... naar zijn mitrailleur als commandant van de 2e Afdeling. Dit commando vervulde hij van 1935 tot einde 1940.

In 1939 was hij tot Majoor benoemd en Januari 1941 verliet hij Java weer om het Troepencommando in Tarakan te aanvaarden. In hetzelfde jaar nog volgde zijn benoeming tot Luitenant-Kolonel. De verdediging van Tarakan en de sturte uitvoering van de vernielingsbevelen vormen een van de mooiste episodens uit de Indische Krijgeschiedenis.

Gevangenschap volgde en, omdat men dezen gevaarlijken en trotsen tegenstander uit de buurt wilde hebben, al spoedig over-

sterk zijn. Wanneer het uiterlijke wegvalt, blijft vaak, dat wij innerlijk veel dichtter naast elkaar staan dan wij dachten.

In Amsterdarn, waar hij, hoewel geboren Zeeuw, zich zo goed thuis voelde, is grote droefheid gekomen bij zijn vrouw en zoon. Dit leed kunnen wij niet peilen; zijn diepste smarten doorleeft de mens alléén. Alleen met zijn God, die ons toch niet verlaat.

Het lijkt zulk een gemeenplaats, te zeggen, dat wij onze ~~gevoelen~~ maar toch: wij zullen hem zeer missen. Die datum, 22 Sept. 1947, waarop zijn leven plotseling werd afgesneden, zal een droeve datum blijven in de geschiedenis van ons bataljon. Wij moeten nu verder zonder hem. In trouwe kameradschap de moeilijkheden, die ongetwijfeld nog komen zullen, onder ogen zien. Zo eren wij zijn nagedachtenis het best.

H. S. Wassink
Veldprediker 3-7 R.I.

Van ons Bataljon II-7 R.I. zijn in den Heer ontslagen:

JOHANNES ROOPER

Geb. 10 Augustus 1925 — gesneuveld te Bedono den 29 Aug. '49 bij de uitoefening van zijn plicht.

CHRISTIANUS JANSSEN

Geboren 12 Februari 1925 — gesneuveld te Soemowono door de kogels van vijandige schutters op 6 September 1947.

PETRUS VAN BEEK

Geboren 3 November 1925.

Door de ziekte werd zijn jong lichaam in drie weken tijd zo verwaakt, dat hij stierf in het Juliana-hospitaal op 17 Sept. '47. Laat ons bidden voor hun zielernst.

O God, het is U eigen steeds genadig te zijn en te sparen. Wij smeken U ootmoedig voor de zielen van Uw dienaren, die Gij heden van deze wereld hebt laten leengaan. Lever hen niet over in de handen van den vijand, en vergaet hen niet voor immer, maar gebied Uw heilige Engelen hen op te nemen en te voeren naar het Hemelse Vaderland; opdat zij, die op U gehoopt en in U geloofd hebben de straffen der hel niet ondergaan, maar de eeuwige vrede bezitten, door Christus onzen Heer. Amen.

Adm. II-7 R.I.

brenging naar Manisjoerje, waar hij verbleef tot de bevrijding door de Russen op 17 Augustus 1945. In October van datzelfde jaar is hij weer op Java. Niet voor lange tijd, want per 1 November volgde overplaatsing naar Malakka en de opdracht tot oprichting van de T.-Brigade. Al spoedig echter

moest hij de nieuwe eenheid overdragen aan Kolonel van Langen om wederom op Java een commando te aanvaarden, dat van Troepencommandant West-Java. Na de komst der OVV-bataljons in Indië werd de B.-Divisie geformeerd. Als kolonel nog werd hij

(vervolg op pag. 2).

(vervolg van pag. 1).
op 21 April, direct bij de oprichting, met het commando belast. De volgende maand kreeg hij de rang van Generaal-Majoor. Met de B-Divisie nam hij de bezetting van Bandoeng over en wist hij de beruchte conwoiweg in enkele maanden veilig te stellen. In de loop van de politionele actie aanvaardde hij het commando over Midden-Java, dat tot dan toe had berust bij commandant T.-Britgede.

M.B.

Viamine „G”

Over het verschil tussen de bezittelijke en persoonlijke voor-naamwoorden kun je niet alleen maar een les vullen, droog of levend, maar ook vele vellen papier, dikke dossiers, livrige boekdelen, geleerd en zwaar op de hand of zwaar op de maag.

Je kunt er hele koffers en kamers en kantoren en cellen mee volproppen, zodra men namelijk gaat vergeten, dat: mijn en dijn en zijn op verschillende personen slaat. De eerste persoon, dat is ikke, en dat zijn mijn centen. De tweede, dat is u of jij, en uw en jouw kleren zijn in de wasserij. En de derde, dat is hij of haar: hij heeft haar hand in de zijne gelegd.

Aan mijn vingers mag alleen maar blijven kleven, wat ik eerlijk gekregen of gekocht heb. En dat kan — in doorsnee — gewoonlijk best allemaal in de moederland vertrouwen zijn. Van wat buitenmodel is, kan gemakkelijk een pakje gemaakt worden. Maar waarvoor dient dan de ijeren of lederen of houten koffert-kist, die zeer velen zich hebben aangemeten?

! Het morele peil van de troep is een veel-besproken en veelbekwad onderwerp: er is overdraven, kowel ten kwade als ten goede. Eerst zijn we zwaart gemaakt als duivels, beklad als muren van een legeringgebouw. Alle jongens gingen naar de bliksem, niemand aengde, iedereen gaf een verkeerd voorbeeld. We hoeven er geen doekjes om te doen: er zijn vele en grote gevaren voor jonge kerrels, ver van huis, op eigen benen in een uiteenlopende omgeving. „Kapala kampong” genoemd te worden, is heus geen compliment. Ze zijn niet allemaal graaf en gezond, gebleven, die zo uit Nederland kwamen. Maar duivels? Neen. Engelen? Evenmin. Wat dan wel? Mensen, met een goede kern, maar een verkeerde opvoeding; een goed thuis, maar een verkeerde omgeving; „n goed meisje, maar „n verkeerd grietje; „n goed karakter, maar een verkeerde kameraad; „n goed hart, maar „n verkeerd idee. Geen fanatieus, geen tollenaars, maar gewone mensen, gevoelig voor klmaat en werk, verveling en omgeving, die de invloed ondergaan van wat ze zien en horen, van wat anderen doen en laten; mensen met periodes waarin ze werkelijk

mannelijk eertijk, goed willen leven — en dagen en vlagen van krankerij en slayte.

Er zijn verzachtende omstandigheden van bezettingsjaren, verleiding, onvoldoende verzorging of verkeerde leiding; slecht voorbeeld, gebrek aan medeleven, verkeerd begrepen kameraad-schap. Maar het principe moet blijven staan. Al jeuken je vingers alsof er op elke vierkante pentimeter een ringworm zat te kriebelen. Als je in vrede wilt leven met elkaar, met je eigen geweten en met God, dan is deze les uit de Nederlandse taal van levend belang:

bij ik hoort mijn.....
van jou blijft dijn.

Pak Kebon.

De verjaardag van de Stoottroepen.

De derde verjaardag van het Regiment Stoottroepen werd door het bataljon, geleerd te Salatiga, zonder veel vertoon gevierd. Tijdsomstandigheden — in dit geval de uitgestrekte en onafgebroken patrouilles — dienst rondom de stad, sloten een demonstratieve viering uit.

Toch timmerden de Stoters weer op, onverwachte wijze aan de weg. Zaterdagmiddag openden zij hun feest met een ongewone gebeurtenis: De eerste ronde van Salatiga. Het werd een wielervedstrijd met veel gejuich, meer verwarring, daverend soldatenpubliek en overrompelde jury, zodat niemand na afloop kon zeggen wie de winnaar was. Toch werden bloemen en bekens uitgereikt alsof de Tour de France door de Stoottroepen was gewonnen, en dit bewijst dat het niet om de knikkers gíng, maar om het spel, om het feest.

De Zondagmorgen werd geopend met kerkdiensten in de openlucht. Tijdens de vlaggenparade werd de dagorder voorgelezen van de regimentsofficier van de Vuight, en werden de doden herdacht.

Daarna gaven de deelnemers aan de estafette vaart aan het feest dat op de sportvelden werd gevierd met ahlietiek. In het middaguur waren de officieren van het bataljon veremigd aan een korpsmaaltijd in hun hoofdkwartier. De divisie-commandant, de brigade-commandant, de resident van Salatiga en de autoriteiten van het garnizoen namen aan deze maaltijd deel. De Reecomba had bericht gezonden van verhindering. Het was voor het korps een eer zijn gasten aldus te mogen ontvangen ondanks de verplichtingen die eenleider thans elders binden.

In de namiddag werd een handbalwedstrijd gespeeld tegen een gemengde ploeg uit het garnizoen en een dito voetbalwedstrijd. De eerste werd door het eigen elftal gewonnen met 6-2, de tweede eindigde in gelijk spel, 2-2. Toen de scheidsrechter het einde floot, sloot de bataljonscommandant in de schemer dit feest, dat in normale tijden onvermeld zou zijn gebleven, maar dat in de spanning van het huidige werk een korte ontspanning werd.

J.P. I.R.S.

Het is beter te geven dan te ontvangen.

Van de waarheid van dit Nederlandse spreekwoord werd ik weer eens overtuigd, toen ik het Rode Kruis aan het werk zag. De ploeg uit Salatiga, onder leiding van den Heer van Gieten, was er op uit getrokken, om in Bringin een uitdeling te houden.

Modeshow in de kampong. Zo zou men het ook kunnen noemen. Er waren wel geen verleidelijke avondtoiletten — geen smakvolle complets of middagjurken; men zag ook geen heupwiegende mannequins — maar toch ontbrak niet, wat men op een modeshow het eerst ziet: vrouwen. En die waren er vele. En die kwamen ook weer niet om iets te kopen — neen, ze kwamen om iets te krijgen. En daarvoor was deze modeshow.

Hoe de bevolking gekleed gaat, och, we behoeven het niet meer te vertellen; het is in allerlei toonaarden reeds bezongen, al waren die toonaarden dan ook altijd in mineur. Jute zakken en lompen — lompen en jute zakken. De „welvaart” van de repoblik in beeld. De voor-zichzelf-sprekende statistiek van „het” economisch beleid. En nu was er het Rode Kruis, dat dank zij de bevoorradings door de UNRRA in het hoogstnodige kan voorzien. Het hoogstnodige — meer ook niet, want het is er niet. De wereld, textielpositie is nog steeds zeer slecht.

Het is een treurig beeld: die steel van een totaal verarmde en amper geklede bevolking. Het is een aanklacht tegen hen, die hieraan debet zijn. De inheemse bewoner en bewoonster bezit een zeer groot schaamtegevoel, iets wat de Westering, die hen niet kent, misschien vreemd in de oren zal klinken. Hoe vaak hebben wij die half-geklede mensen niet als heidelen betiteld en niet gemeend, dat hun leven slechts het primitieve overleven was? Hadden wij in Nederland — en hebben zij die in Nederland leven — wel enig begrip van de levenswijze van die mensen? In de korte tijd — een paar jaar is maar een korte tijd — dat we hier zijn, is ons idee op dat punt wel enigszins veranderd. En zo weten wij, dat de inheemse vrouw, wat schaamtegevoel betreft, aan meniggeen van haar westerse zusters een lesje kan geven!

In bonte verscheidenheid liggen de japonnen-blouses-fakjes-rokjes-stoefjes en wat dies meer zij op de vloer van een leslokaal. Rode Kruis-helpersers delen uit. Buiten staat de loerah en roept de namen af: javaanse namen, die meer verscheidenheid hebben dan men oppervlaktig zou denken.

Het gaat maar langzaam — de Indonesiër is niet vlig: later komt er wat meer schot in. De uit te delen kleren zijn overwegend voor vrouwen bestemd, maar ook de mannelijke bevolking is er vaak mee geholpen, want veel heeft men hier in de tropen niet nodig en van een jurk is wel een broekje te maken! Een stukje textiel — een stukje zeep. Hoe dankbaar zijn die mensen en geen een is er, die aanmerking maakt. Hier geen probleem van: zou me dit wel staan? past dit wel bij m'n teint? heeft mijn kennis ook niet hetzeldde? Gebogen komen ze binnen en hurken en vallen op hun knieën om het geschonkene in ontvangst te nemen. Schaafshe? Integendeel — adat. Ze weten niet beter. En werkelijk, de Javanan is het gelukkigst, wanneer je hem in zijn waarde laat en niet tortt aan oerovde gebruiken.

Vrouwen — mannen en kinderen, veel kinderen. „Saja minta rokok, toean!” en een handvol cigarettten wordt uitgestrooid. Ziet ze grabbelen. Nog meer handenvol volgen. „Api, toean?” En ze bli-zen dapper rookwollen uit. Roken leren ze hier al even spoedig als lopen. Een duim groot — en ze trekken aan een strooijde. De foto-graaf is er bij, en draait met zijn toestel van links naar rechts. Stof voor plaatjes genoeg.

Dan komt de middagpauze. De ass-wedono houdt een toespraak. Een speech, om faloeers op te worden. Wat kon die man praten! En in stilte, met gespannen aandacht, luisteren allen. Het „jaé” en „tao”, waarmee zijn rede af en toe onderbroken wordt, klonk even hard als het „sieg heil” van de Hitler-aanhangers.

Velen werden geholpen, maar er zijn er nog meer, die niet geholpen konden worden. En zo zijn er nog vele kampongs en desa's, die kleding nodig hebben. En hoe dichter bij de repoblik, hoe erger het eruit ziet. En als je al die elende ziet, dan vergeet je al je eigen zorgen en alle dagelijkse narigheden en dan zeg je: het is beter te geven dan te ontvangen.

J. v. A.

De dichtkunst eenvoudige gemaakt.

Aan Burgemeester Semarang.

Al ben ik niet van huis uit dichter,
Sinds kort valt mij dit werk voort licht,
Want Burgemeester deed mij schouwen,
Hoe ik een schoon gedicht moet brouwen.

Ik grijp de pen dan zonder schrik (t)
En kijk of het publiek dit slijk:
Een haakje kom het leed verminderen,
Als 'k niet het juiste woord kan vinden (r) en.

Zo rijmt ons voortaan ha(r)t op ha(a)t
en te(e)d op l(s)e(f)d(e), kar op pa(a)r(d)
en.... als ik 't voorbeeld goed bezie
(ge)p(ewter) ook op p(oesw).

M. B.

@@@ EERST DENKEN..... DAN I

aan de aarde, dat is hij of haar: hij heeft haar hand in de zijne gelegd.

Aan mijn vingers mag alleen maar blijven kleven, wat ik eerlijk gekregen of gekocht heb. En dat kan — in doorsnee — gewoonlijk best allemaal in de model-plunjezak waarmee we uit Nederland vertrokken zijn. Van wat buitenmodel is, kan gemakkelijk een pakje gemaakt worden. Maar waarvoor dient dan de ijeren of lederen of houten koffer-kist; die zeer velen zich hebben aangemeten?

Het morele spel van de troep is een veel-besproken en veelbeklad onderwerp: er is overdreven kowel ten kwade als ten goede. Eerst zijn we zwart gemaakt als duivels, beklad als muilen van een legeringsgebouw. Alle jongens gingen maar de bliksem, niemands deugde, iedereen gaf een verkeerd voorbeeld. We hoeven er geen doekjes om te doen: er zijn vele en grote geveeren voor jonge kerels, ver van huis, op eigen benen in een uiteenlopende omgeving. „Kepala kampong” genoemd te worden, is heus geen compliment. Ze zijn niet allemaal gaaf en gezond, gebleven, die zo uit Nederland kwamen. Maar duivels? Neen. Engelen? Evenmin. Wat dan wel? Mensen, met een goede kern, maar een verkeerde opvoeding; een goet huis, maar een verkeerde omgeving; 'n goed meisje, maar 'n verkeerd grietje; 'n goed karakter, maar een verkeerde kameraad; 'n goed hart, maar 'n verkeerd idee. Geen favorizeërs, geen tollenaars, maar gewone mensen, gevoelig voor klimaat en werk, verveling en omgeving, die de invloed ondergaan van wat ze zien en horen, van wat anderen doen en laten; mensen met periodes waarin ze werkelijk

demonstratieve viering uit.

Toch timmerden de Stoters weer op onverwachte wijze aan de weg. Zaterdagmiddag openden zij hun feest met een ongewone gebeurtenis: De eerste ronde van Salatiga. Het werd een wielervedstrijd met veel gejuich, méér verwarring, daverend soldatenpubliek en overrompelde jury, zodat niemand na afloop kon zeggen wie de winnaar was. Toch werden bloemen en bekertjes uitgereikt alsof de Tour de France door de Stoottroepen was gewonnen, en dit bewijst dat het niet om de knikkers ging, maar om het spel, om het feest.

De Zaterdagmorgen werd geopend met kerkhelmen in de openlucht. Tijdens de vlaggenparade werd de dagorder voorgelezen van de regimentsofficier van de Vught, en werden de doden herdacht.

Daarna gaven de deelnemers aan de estafette vaart aan het feest dat op de sportvelden werd gevierd met athletiek. In het middaguur waren de officieren van het bataljon verengd aan een korpismaaltijd in hun hoofdkwartier. De divisie-commandant, de brigade-commandant, de resident van Salatiga en de autoriteiten van het garnizoen namen aan deze maaltijd deel. De Reconba had bericht gezonden van verhandelingen. Het was voor het korps een eer zijn gasten aldus te mogen ontvangen ondanks de verplichtingen die eenieder thans elders binden.

In de namiddag werd een handbalwedstrijd gespeeld tegen een gemengde ploeg uit het garnizoen en een dito voetbalwedstrijd. De eerste werd door het eigen elftal gewonnen met 6-2, de tweede eindigde in gelijk spel, 2-2.

Toen de scheidsrechter het einde floot, sloot de bataljonscommandant in de schemer dit feest, dat in normale tijden onvermild zou zijn gebleven, maar dat in de spanning van het huidige werk een korte ontspanning werd.

J.P. I.R.S.

Kruis, dat dank zij de bevoorrading door de UNRA in het hoogstnodige kan voorzien. Het hoogstnodige — meer ook niet, want het is er niet. De wereldtextielpositie is nog steeds zeer slecht.

Het is een treurig beeld: die stoel van een totaal verarmde en amper geklede bevolking. Het is een aanklacht tegen hen, die hieraan debet zijn. De inheemse bewoner en bewoonster bezit een zeer groot schaauntegevoel, iets wat de Westering, die hen niet kent, misschien vreemd in de oren zal klinken. Hoe vaak hebben wij die half-geklede mensen niet als heidenen betiteld en niet gemeend, dat hun leven slechts het primitieve oerleven was? Had den wij in Nederland — en hebben zij die in Nederland leven — wel enig begrip van de levenswijze van die mensen? In de korte tijd — een paar jaar — maar een korte tijd — dat we hier zijn, is ons idee op dat punt wel enigszins veranderd. En zo weten we, dat de inheemse vrouw, wat schaauntegevoel betreft, aan meniggeen van haar westerse zusters een lesje kan geven!

De dichtkunst eenvoudig gemaakt.

Aan Burgervestiaire Semarang.

Al ben ik niet van huis uit dichter,
Sinds kort valt mij dit werk wat licht,
Want Burgervestiaire deed mij schouwen,
Hoe ik een schoon gedicht moet bouwen.

Ik grijp de pen dan zonder schrik(i)

En kijk of het publiek dit sikt.

Een haakje kam het leed vernedert,

Als ik niet het juiste woord vind(er)en.

Zo rijmt dus voortaan ha(r)it op ha(a)it
en le(e)d op l(i)e(f)d(e), kar op pa(a)r(d)
en... als ik 't voorbeeld goed bezie
(ge/p(enter) ook op p(öste).

M. B.

@@@ EERST DENKEN..... DAN I

Beste neef Plet,

D'n herfst is begonnen, al is- set dan nog steeds zomerweer. 't Heet 'n paar keeren flink gere- gend en we hopen mar, dët d'r nog iets van d'n oogst terechte zal kommen. 't Fruit en de gruntes zijn duur en weinig van- wegens de droogte en hoe de van- de weinter gaan mot, moten we mar weer afwachten. De geleerden hebben uitgerend dët 't 'n paar eeuwen geleden is, de we zonne zomer gehad hebben. Stelt oe veur 'n heele Augustusmaand zon- der 'nen drup regen. De vekansie- gangers hebben wel gebotf. Nouw isset dan herfst; de dagen gaan weer korten en veur de ge d'r erg in het, zitte alweer mee de kachel aan. Hoe 't mee de stook zal gaan, weet ik nog nie; veurloopig heb- ben we negen mud kolen gekre- gen. Mar we zullen ons mar gin zurgan veur d'n tijd maken.

't Deugt d'r bij julle nog mar niks, zoos ik lees. De menster wit 'r ok al nie goed raad mee ge- leuf ik, want hij sprikt wel van nen onhoudbaren toestand, mar 't lijkt mijn meer hopeloos dan onhoudbaar. En wët de commissie uit zal broeken? Assel nouw mar weer nie op praten en niks doen uitdraait, want dan zijn we nog even ver as 'n jaar terug. Mee die lui valt nouw eenmaal toch niet te handelen, want ze zijn nog gineens haas in eigen huis. En dë sprikt dan van regeeren. Ze zijn anders in de Kamer wel optimis- tisk, want ze spreken al van troepeeruimdering! 't volgend jaar, want de toestand zal tegen 't eind van 't jaar wel verbeterd zijn. Verbetere, jawel. Motte an- ders nie al die berichten lezen en al die verdragschendingen. 't Wordt eender slechter dan beter. Hedde die komsul bij julle ok al gehad? Die zullen d'r ok wel nie veur vuulen, om 'n betje deur de mijnen te gaan rjen en as schetschijf te dienen. Wedden, Plet, de ze d'r julle achteraf nog de schuld van gaan geven?

Ons Marie is nog in Maastrecht gewist. Daar waar 'n Mariacom- gres. 't Waar d'r schoon en ze komt d'r nie over uitgeprat. Maastrecht kos alle vindingingen bekaans nie bergan, d'r waren d'r tien duzenden uit alle stre- ken van 't land. 't Beeld van O.L. V. van Fatima is 'daar ok ge- brocht. 't Waar 'n schoone plech- tigheid, zoos ze die alleinig mar in 't Zuiden kennen. Een mooi verske hadden ze gedicht. 't Is in Limburgs dialect, mar d'r zijn d'r bij julle zonnen hoop Limburgers, daarom sluit ik 't in, dan kundet aan oew kameraden laten lezen.

Gebedje int Slettwike

*Laot miech onder Eure mantel
Kroepje wote e kneed bij Meester,
En daan stelletes mer eitte
Op m'n komeje, bejenteer.*

*Hantk dee groete, suuere mantel
Eure miech en eurer 't kent
Wat soe dëks toes veur 't
deur sloont,
Aaslike saort, vol dinstertweid.*

*Hant ouch onder Eure mantel
Al et bije veur miech vas,
Wat veer dëks soe gauw vergete
In de leuens-amberris.*

*Gef miech stietkes e plätske
Kort bij Uuch — teeh
maak miech klein —*

*'Oh Hoof op e kasse weet te zitte,
Zet geris miech op de stein.*

*Laot mich in Eur groete lee/de
Delle wte Eur eige Keend...
Mien, dat hoof teeh weet te vraoge,
Want dat sjen veer weel geweend.*

HARIE LOONTJENS

Ik lees in de kraant 'n avver- tensie over speklasje en nouw denk ik ineens aan Sinterklaas. Dës ok alweer over 'n paar maan- den. En nouw weet ik nie of ge tegen dieën tijd nar huis zult kommen en daarom motte mijn mar 'ns schrijven wë ge gëre zovadt hebben, dan kan ik 'n peks- ke maken. Want as ge dan nog in Indië zit, wordt 't zoo zultjessaan tijd om 't te versturen, want ik ken Nante Pos. Zoude onderweg zijn naar huis, dan isset nog zoo erg nie, dan sturen ze 't wel weer terug. Waar blijft d'n tijd? 'n Jaar is toch zoo om.

Mee de distribusie gaat 't nie al te best. De rantsoenen veur brood, vleesch en kaas zijn weer verlaagd. Dë mot nie. We motten nie achteruit, mar veuruit. Mar 't is in heel Europa mee d'n bik slecht gesteld en 't wordt hoog onderdehand 'ns mee meklaare eens worren. En de eens worren mot in hoofdzaak van de Rus kommen, want dë eeuwige gekon- kel en geheimzinnig gedoe van die komsulsten zet de heele we- reld in reg en roer.

Mar komaan, we blijven mar goeie moed houwen. En dë wens ik jouw ok toe Plet mee veul groe- ten van ons allen.

Omhelst deur oew.

Lieve Suze, liefste Pees,

Lieve Suze, liefste Pees, nouw' die KLM weet er teges- woordig raad mee. Ik ben maar blij, asdat die Indle-mannen hulle vliegvelden verbojen hebben, want nouw gaat het veel vlugger. Het schijnt, asdat dat altijd een hele onweg was. Bovendien zal het op hulle vliegeterrien ook wel niet zo veilig wezen want ze slach- ten mekate daar af as Indone- siërs. Nouw zitten zulle in de boot in plaats van wij, zoos die one ordenans met dat mooie haar zouw zeggen. Ik kreeg drie brie- ven van je tegelijk No. 1281 van 14/9, no. 1282 van 15/9 en no. 1283 van 16/9. Toch wel gemak- kelijk, asdat jif de brieven altijd zo mooi nummert. Dan kon er nooit geen een kwijt raken. Ik dank niet, asdat je de 1500 haalt, want we bennen praktisch al ge- demobeleserd. De stoottroepen ganen 2 November en je ken het trouwes ook aan de rantsoenen merken. Die worren deze maand al niet meer gegeven, lijkent het. Gelukkig, asdatteve de zwarte si-

gareten zomaar in de cantine kennen kopen. Verdërs ganen we nouw allemaal formelieren invul- len, wat ofwee worren willen na de demobelesate. Je weet ook nog wel uit de distributietijd, dat as je maar eenmaal aan de forme- lieren toe bent de zaak zo voor mekaar is. En de marjeeners gaan pas in Januari, maar die bennen ook veel later op Malakka gekomen. Och, wat zullen we hier ook langer blijven? Het is toch wapenistand en daar bennen we per slot van rekening niet voor hier gekomen. Voor ons is de lol er nouw af. Die mijnen is niks voor ons. We bennen geen onder- zeërs. Ik wou, asdatteve bij hulle ook maar eens een paar boebetjups mogten leggen. Maar neen, eigenlijk toch niet, eigenlijk wouw ik asdatteve het eens eer- lijk mogten uitkroeken, maar dan moeten ze niet hard gaan lopen net as de vorige keer. Daar heb ik geen assem meer voor na al die elieren en kippobouten, die tussen haakjes met de dag goetelkoper worren, ondattewe ze tegen ben- nen. Ik zouw er nouw geen 8 per dag meer op kennen en je ziet het derdente nouw ook niet meer op post aan een kippobout staan te kluiwen. Maar om op die mijnen terug te komen (feguurlijk), ik ben geen vechterspaas. Dat weet je, want daar ben ik veels te zwak voor gebouwd, maar zoas het nouw is zouw zelfs een eskimoo het bloed beginnen te koken.

Net as toen ze van de weik inbroken in het foto-attelfee van de I.V.D., die notabene voor de jonges werken. Dat moeten be- slist extrimisten geweest bennen en anders bennen het toch sloe- bers. As de krijgstraad hulle te pakken krijgt, moeten ze nadienen tot hulle perses aan de beurt is. Dan bennen ze al zwaar genoege gestraft.

Maar over die brieven gespro- ken..... je schreef, asdat jif met onze hult (die van de betfeldres) had gedanst. En ik docht, asdat hij naar Holland ging om te tre- nen voor de volgende devisie en nouw gaat hij dansen met de ver- loofdes van deze devisie. Hij denkt zeker, asdat de volgende devisie hier komt om te dansen. D's geen zuivere koffie.

Van koffie gesproken, die is hier niet. Teminste niet in onze keu- ken. Ik denk, asdatteze de koffie- bonen aan de veiling worren door- gedraaid net as de groentes in Hol- land. Je hebt teminste overal koff- fiebonen staan en één compie zit compleet in de Koffiepot. De extrimisten denken zeker, asdat zulle graag koffie met klonten hebben en daarom gooien ze af en toe met mortlerdommen. Maar die jonges bennen erg behulpzaam te- rug; ze laten die extrimisten ge- regeld op de koffie komen. Maar voor ons is het jammer van die koffie. We hebben af en toe wel eens een bakke troost nodig. Je ken toch niet expres voor een bak koffie uit de cantinewagen op petroelje gaan.

Gisteren ken ik weer eens naar een voetbalnets wezen kijken van Advendo. Ze kregen een behoor-

lijke jas aangemeten. Die kantoor- pikken dochten onderdehand, as- datteze van idereen konnen win- nen. Zulle wel.

Verders hoor ik, asdat bij julle de natte moesson ook is begonnen, Wat zullen die kalies dan weer hoog staan. Maar maak je maar geen zorg voor de regen, wij ben- nen alweer met een gummetabretel begonnen. Wis jif, asdat die uit de bomen komt? een snee er in en je hebt zo een emmer vol met regen- jassen. Maar netuurlijk weet je dat. Ik heb toch niet voor niks een half jaar op Malakka ge- zeten en daar waren ze toen al- lang aan het tappen. Wij komen as idereen al een jas heeft. Maar dat geeft niet, dan hebben we kans, asdat we de rubber ten- minste voor ons eigen kennen houwen.

Liefste Suzeke, ik ga weer eindigen. Ik weet niet, wat of er met het licht is vanavond. Het brandt zo slecht. Ik denk, asdat- teze de leiding eens moeten nakij- ken. Ik ken haast niet op de lijn- tjes schrijven. Maar met mijn nieuws ben ik nouw klaar en daar om ken het voor mijn part hele- maal uitgaan, want voor de rest heb ik geen licht meer nodig en dat bennen de honderduzand zoenen van hem, die zich noerft.

Jan.
Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

**En Generaal de Waal
inspecteerde**

Het overkomt je niet elken dag, dat de Generaal op bezoek komt. En meestal gaan aan dat bezoek vooraf: zwabberpartjen-poetsen en wat er verder aan te pas en te onpas komt. Dittmaal kwam het bezoek onverwacht en het was zonder voorbereidende maatreg- len ook in orde. Het was alleen wat gemoeelijker. En zoals het bij een dergelijk bezoek gaat: de nodige vragen werden gesteld. (door de generaal dan).

- In de keuken van een der on- derdelen speelde zich het volgende vraag- en antwoordenspelletje af:
„Ben jif de chef-kok?”
„Jawel, generaal.”
„Wat ben je aan 't klaarma- ken?”
„Custard-vla, generaal.”
„Wat is dat?”
„Pudding, die de jongens graag justen, generaal.”
„Waar kook je?”
„Buiten, generaal.”
„En wat doe je, als het re- gent, generaal?”
„We koken altijd vóórdat het regent, generaal.”
- Het gezelschap vertrok en een der soldaten, die het gesprek had aangehoord, zuchtte: „Custard- vla waarom zeite- niks van die noot-safgehaalde boon- tjes?”

J. v. A.

weer nie op praten en niks doen uitdraait, want dan zijn we nog even ver as 'n jaar terug. Mee die lui valt nouw eenmaal toch niet te handelen, want ze zijn nog gheens haas in eigen huis. En de sprikt dan van regereen. Ze zijn anders in de Kamer wel optimistisch, want ze spreken al van troepenvermindering, 't volgend jaar, want de toestand zal tegen 't eind van 't jaar wel verbeterd zijn. Verbeterd, jawel. Motte anders nie al die berichten lezen en al 'de verdragshandlungen. 't Wordt eerder slechter dan beter.

Hedde die konnits bij julle ok al gehad? Die zullen d'r ok wel nie veul veur vullen, om 'n bietje deur de majnen te gaan ríjen en as schietschijf te dienen. Wedden, Piet, de ze d'r julle achteraf nog de schuld van gaan geven?

Ons Merie is nog in Maastriecht gewist. Daar waar 'n Mariacongres. 't Waar d'r schoon en ze komt d'r nie over uitgepraat. Maastriecht kos alle vrimdelingen bekaans nie bergen, d'r waren d'r tien duzenden uit alle streken van 't land. 't Beeld van O.L. V. van Fatima is *daar ok gpbrocht. 't Waar 'n schoone plechtigheid, zoos ze die alleenig mar in 't Zuiden kennen. Een mooi verske hadden ze gedicht. 't Is in Limburgs dialect, mar d'r zijn d'r bij julle zonnen hoop Limburgers, daarom sluit ik 't in, dan kundet aan oew kameraden laten lezen.

Gebeldje int Slettrike

Laot niech onder Dure mantel
Kroepje wie e koend bij Meer,
En daan stielkes mer aitte

Op m'n kniefe, bejenteer.

Hank dee groete, suoree mantel
Bauer niech en ewer 't leid

Wat soe daks toes veur de

deur stoort,
Aaktje zwart, vol dausterheid.

slecht gesteld en 't wordt hoog tijd, det de groote heeren 't nouw onderhand us mee mekaar eens worren. En de eens worren mot in hoofdzak van de Rus kommen, want de eeuwige gekonkel en geheimzinnig gedoe van die kommunisten zet de heele wereld in reg en roer.

Mar komaan, we bliwen mar goeie moed houwen. En de weins ik jouw ok toe Piet mee veul groeten van ons allen.

Omhelst deur oew.

Tante Kee.

BRIEVEN VAN
JAN TIPPEL

Lieve Suzé, liefste Poes,

nouw, die KIM. weet er tegeswoordig raad mee. Ik ben maar blij, asdat die Indië-mannen hulle vliegvelden verboden hebben, want nouw gaat het veel vuhger. Het seijnt, asdat dat altijd een hele omweg was. Borendien zal het op hulle vliegeterrenen ook wel niet zo veilig wezen want ze slachten mekaré daar af as Indone-sieers. Nouw zitten zulle in de boot in plaats van wij, zoas die one ordemans met dat mooie haar zouw zeggen. Ik kreeg drie brieven van je tegelijk No. 1281 van 14/9, no. 1282 van 15/9 en no. 1283 van 16/9. Toch wel gemakkelijk, asdat jij de brieven altijd zo mooi nummert. Dan kon er nooit geen een kwijt raken. Ik dank niet, asdat je de 1500 haalt, want we bennem prachtich al gedemobelseerd. De stoottroepen ganen 2 November en je ken het trouwes ook aan de rantsoenen merken. Die worren deze maand al niet meer gegeven, lijkt het. Gelukkig, asdattewe de zwarte si-

je, want daar ben ik veels te zwak voor gebouwd, maar zoas het nouw is zouw zelfs een eskmoo het bloed beginnen te koken.

Net as toen ze van de week inbroken in het foto-attellee van de L.V.D., die notabene voor de jonges werken. Dat moeten beslist extrinisten geweest bennem en anders bennem het toch sloebers. As de krijgstraad hulle te pakken krijgt, moeten ze nadienen tot hulle perses aan de beurt is. Dan bennem ze al zwaar geuoeg gestraft.

Maar over die brieven gesproken..... je schreef, asdat jij met ortze luit (die van de beteldres) had gedanst. En ik docht, asdat hij naar Holland ging om te trenen voor de volgende devisie en nouw gaat hij dansen met de verloofdes van deze devisie. Hij denkt zeker, asdat de volgende devisie hier komt om te dansen. D's geen zuivere koffie.

Van koffie gesproken, die is hier niet. Teminste niet in onze kerken. Ik denk, asdattewe de koffie-bonen aan de veiling worren doordetraaid net as de groentes in Holland. Je hebt teminste overal koffieboenen staan en een compie zit compleet in de Koffiepot. De extrinisten denken zeker, asdat zulle graag koffie met klonten hebben en daarom gooen ze af en toe met mortierbommen. Maar die jonges bennem erg behulpzaam terregeld op de koffie komen. Maar voor ons is het jammer van die koffie. We hebben af en toe wel eens een bakke troost nodig. Je ken toch niet expres voor een bak koffie uit de carthiewagen op petroleje gaan.

Gisteren ben ik weer eens naar een veethalmets wezen kijken van Advendo. Ze kregen een behoor-

je
Jan.

Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

En Generaal de Waal inspecteerde

Het overkomt je niet elken dag, dat de Generaal op bezoek komt. En meestal gaan aan dat bezoek voortaf: zwabberpartijen-poetsen en wat er verder aan te pas en te onpas komt. Ditmaal kwam het bezoek onverwacht en het was zonder voorbereidende maatregelen ook in orde. Het was alleen wat gemoedlijker. En zoals het bij een dergelijk bezoek gaat: de nodige vragen werden gesteld. (door de generaal dan).

In de keuken van een der onderdelen speelde zich het volgende vraag- en antwoordspelletje af:

„Ben jij de chef-kok?”

„Jawel generaal.”

„Wat ben je aan 't klaarmaken?”

„Custard-vla, generaal.”

„Wat is dat?”

„Pudding, die de jongens graag lusten, generaal.”

„Waar kook je?”

„Buiten, generaal.”

„En wat doe je, als het regent?”

„We koken altijd vóórdat het regent, generaal.”

Het gezelschap vertrok en een der soldaten, die het gesprek had aangehoord, zuchtte: „Custard-vla waarom zeit-ie niks van die noot-afgehaalde boontjes?”

J. v. A.

Vertrouwen.

Sjarifoeddin heeft gesproken, maar wat hij „de facto“ gezegd heeft, heeft hij later „de jure“ weer ontkend, alhoewel het — het klinkt als een contradictio — over een „de jure“-kwestie ging. Hij acht samenwerking met Nederland mogelijk, mits Nederland de repoebliek „de jure“ erkent.

En even later spreekt hij over samenwerking met Nederland op basis van Linggadjadi. Veel is gesproken, geschreven en gedisussieerd over Linggadjadi. Velen waren het eens — velen oneens, maar hoe het ook zij: voor ons is het gegeven woord een belofte; een belofte, welke wij na zullen komen. En over een „de jure“-erkenning der repoebliek spreekt Linggadjadi niet. Dat vergeet Sjarifoeddin en voegt er in een adem bij: „maar ten volle vertrouwen kunnen wij Nederland nooit meer“. Zou hij dan een „ten rechte“ erkenning der repoebliek door Nederland wel vertrouwen?

Vertrouwen. En „jaar lang wordt er nu reeds strijd gevoerd juist, omdat het vertrouwen ontbrak. Omdat Nederland wel en de repoebliek niet op het gegeven woord vertrouwde. Een jaar lang ging het mis, omdat Nederland vertrouwde, dat de repoebliek fair play zou spelen en anderzijds de repoebliek een vuil spelletje speelde door te vertrouwen op de communis opinio in het buitenland, welk vertrouwen niet beschaamd werd, gezien de houding van de Veiighheidsraad.

Sjarifoeddin heeft geen volledig vertrouwen in Nederland, maar kunnen wij Nederlanders, eigenlijk niet met meer recht zeggen, dat wij de repoebliek en haar leiders vertrouwen?

Eerst was Sjahnir de spreker-huis. Hij was gematigd en trachtte tot samenwerking te komen. Sjahnir vertrok en zijn eerste rede in het buitenland was een reeks van verdachtmakingen van en beschuldigingen aan het adres der Nederlandse Regering. Nu heeft Sjarifoeddin die rol overgenomen, dezelfde Sjarifoeddin, die destijds de eisen der Nederlanders in Batavia inwilligde en in Djocja alles herriep.

Wij hij nu weer hetzelfde spelletje spelen?

Vertrouwen. Geen consulaire commissie, maar een commissie van drie landen. Heeft de repoebliek meer vertrouwen in een commissie van drie, waarvan er althans één — Australië — op hun hand is, dan een commissie van consuls, waarvan de meerderheid misschien niet hun partij kiest?

Vertrouwen. „In het Nederlandse gebied bevinden zich nog omvangrijke repoeblieke strijdkrachten.“ Sjarifoeddin wil hiermede toch niet beweren, dat deze legertjes van een bevel „Staakt het vuur“ niet zouden weten? En zijn deze strijdkrachten dan toch identiek aan de brandstichtende, plunderende en moordende bendes, die, volgens Djocja, niet tot het repoeblieke leger behoren? En de onderdelen, welke niet in het Nederlandse gebied liggen en zich evenmin aan het „Staakt het vuur“ houden, heeft Sjarifoeddin en zijn collega's dan daarover niets te zeggen? Vertrouwen. Laat de repoebliek

zich dat waardig toonen door het zich houden aan het gegeven woord — het eerbiedigen van anderen eigendommen — het vrijlaten van geventmeerden — het opheffen van gedwongen evacuatie en het straffen van die misdadigers, die de repoebliek in discredit brengen. Laat men be-ginnen het geschokte vertrouwen te herstellen door het volgen van een regering, die alle lagen der bevolking vertegenwoordigt; een regering die werkelijk macht heeft en geen kiek van corruptieve le-gelidders en ambtenaren.

Vertrouwen. Dit bereikt men niet door gloedvolle speeches, grote woorden en redevoeringen. Vertrouwen ontstaat slechts door de daad: het nakomen van een plechtige belofte en de wil tot wederzijds begrip. Vertrouwen kan nooit eenzijdig zijn, het moet van twee kanten komen. Twee zaken vieren in de repoebliek hoog-tij: onwil en rechtsverkrachting. Zolang daaraan geen einde komt, zal men nooit tot overeenstem-ming komen.

Vertrouwen. Weest vertrouwd en gij zult vertrouwen schenken. Laat men zich dat in Djocja eigen maken.

JVA

Aan de deur wordt niet gekocht.

17 September 1947.....

Twee jaar geleden haalden wij op deze dag de vlag neer in het kamp te Nieder-Kriichten. Wij stonden gepakt en gezakt met al ons hebben en houwen. Dit was ons laatste werk voor het trek naar Nederlands-Indië. De Sergeant-majoor vouwde het vlag-gedoeke zorgvuldig voor de grote reils en borg het in zijn ransel, tot het weer aan de mast omhoog zou klimmen ergens in Insulinde. Twee jaar is lang, als je voor „een tot anderhalf jaar“ wordt uitgezonden: op de duur verlist zelfs het wonder van de troepen zijn bekoring voor het nog veel groter wonder van een mensenhart, dat niet vergeet.....

Een rot-dag!

Gehukkig kreeg ik een brief. Niet van thuis van familie of kennissen, maar uit Indië, van vlak uit de buurt. Een gedrukte brief, gedrukt in Djokja en gericht aan de „Broeders, afstamelingen der Geuzen“. Daar hoor ik ook bij, dus ik lees de brief. Mijn „Indonesische broeders“ vertellen mij daarin, dat mijn dienst-tijd allang om is. Zij pletten voor mijn vrouw en kinderen. Die ver-tangen zo naar mij. Ik mag hen niet teleurstellen.

Wat attent, wat „broederlijk“ om mij hierop te wijzen. Ik word er ontroerd van. Ik ken nu, uit ervaring de „broederlijke“ zorg, die jullie besteden aan de vrou-wen en kinderen van je eigen volk (Wat lopen ze goed gekleed en wat zijn ze goed gevoed!) en die roerende zorgen besteed aan de vrouwen en de kinderen van die Chinezen en de pijnlijke zor-gen voor de bezittingen der Chi-nezen, die je niet eens in onze handen durft laten, maar zelf overal meeneemt. En nu nog die zorgen voor mijn vrouw en kinderen daarbij. Dat mag ik niet verlangen. Dat zou teveel ballast worden, als je weer op de loop moet gaan.....

MASMAN & STROINK SMV.

INGEZONDEN.

De Tijger.

Amersfoort, 16 Sept. 1947.

Het weekblad DE TIJGER dat geregeld door bemiddeling van „Rit-meester de Joncheere v/h Ze Es Pantserwagens mij wordt gezonden, wordt telkens op het publicatiebord opgelhangen ter lezing voor de troep. Alle officieren, onderofficieren, korporals en huzaren stellen dit zeer op prijs en het nieuwe nummer wordt iedere week met spanning verwacht.

Wij komen allen op deze wijze be-ter bekend met het leven in Indië en de voorlichting is zodoende voortref-felijk.

Het depot Eskadron. is bestemd voor aanvulling der Eskadrons in Indië, en mede door het lezen van Uw blad stijgt de stemming en het enthousiasme.

Tijdens mijn bezoek aan Sema-rang, in Mei jl. verzamde ik U per-soonlijk te danken voor de voortref-felijke wijze waarop dit blad ge-di-ngeerd wordt.

Ik doe dit thans en geef U daarbij de verzekering dat alle bij het Es-kadron ingedeelden het met mij eens zijn wanneer ik de gehele redactie, secretariaat en administratie van DE TIJGER dank zeg.

U allen het beste toewensend met Uw werk.

De Majoor
w.g. F.A. de COSTA
Comm. Esk. Pantserwagens
Cavalarietkazeme
Amersfoort.

**Een nieuw soort Niwa-
arist.**

Hans Boekman met lezingen
over de voetbalisport.

De NIWA besloot, één van de meest bekende figuren uit de voet-balwereld naar Indië te zenden ten-einde lezingen te houden over „HET HOE EN WAT VAN DE VOETBAL-SPORT“, waarbij natuurlijk de spel-regels een zeer belangrijke factor vormen. Hiertoe werd uitverkoren, onze bekende schiedsrechter, Hans Boekman. Spontaan is Hans Boek-man op dit verzoek van de NIWA ingegaan en indien onze informaties juist zijn, zal hij, naast de te geven lezingen, ook enige wedstrijden led-den.

Hans Boekman behoort tot onze oude voetbalenthousiasten.

Hij heeft zich naast wedstrijdled-den ook bezig gehouden met het ge-ven van lezingen over het spel en zijn regels. De noodzakelijkheid hier-van blijkt maar al te vaak over de heersende meningsverschillen tijdens een wedstrijd, wanneer het een free-kick bal betreft of een off-side.

Dank zij de NIWA zullen nu ook onze mannen in Indië hun problemen betreffende de voetbalisport tot op-lossing kunnen brengen door de komst van Hans Boekman.

Wij geven de raad, ev. moeilijke-den reeds nu op papier te zetten, op-dat men ze straks niet zal vergeeten, wanneer Hans Boekman eenmaal ter-plaats is. Laten wij, Hollandse ke-rels, er zorg voor dragen, ook hier de voetbalisport in ere te houden.

Neen, geachte afzender. Ik blijf nog een tijdje hier. Noch ik, noch mijn vrouw en kinderen hebben je medelijden nodig. We kunnen dat zelf wel aan en houden bovendien nog plaats genoeg over in ons hart voor al die allentigen, die twee jaar van jullie „broeder-liefde“ hebben kunnen profite-ren. Houdt je papieren maar bij je. Ze kunnen zo goed van pas komen, om een of ander brandje te stichten.....

AAN DE DEUR WORDT NIET
GEKOCHEIT.
OOK NIET DE TERUGREIS
NAAR NEDERLAND!
M.B.

**Levensverzekering van in Ned.
Indië overleden Militairen.**

's-Gravenhage, 5 Sept. (A.N.P.

Per luchtpost).

Vele militairen, die naar Indië vertrokken, hadden een levensver-zekering gesloten, waarbij in hun polis geen rekening werd gehou-den met het risico, verbonden aan hun reis naar Indië.

De verzekeringsmaatschappijen vorderen hiervoor een verhoogde moestipremie en een extra-pre-mie voor tropenrisico, die de ver-zekerden soms moeilijk kunnen dragen.

Binnenkort is een wettelijke re-geling van deze materie te ver-wachten. Teneinde evenwel tege-moet te komen aan de schadelij-ke gevolgen voor nabestaanden, die thans reeds voor een uitke-ring in aanmerking komen, is een schadeloosstelling tot stand gekomen, die echter nog een voorlopig ka-rakter draagt.

De Ministers van Oorlog en Ma-rine hebben in overleg met hun ambtgenoot van Financiën en de bedrijfsgroep levensverzekeringen besloten over te gaan tot het ver-lenen van schadevergoeding bij voorschot in die gevallen, waarin, zoals bovengeschetst, de uitkering tenvoolge van overlijden van een militair van de Koninklijke Land-macht, of van de Koninklijke Marine in Indië niet ten volle kan plaats vinden. De uitvoering van deze voorlopige schadeloosstelling berust bij het Ministerie van Oorlog.

Krachten deze regeling zullen uitingen worden gedaan over dat gedeelte der gezamenlijke op het leven van een verzekerde af-gesloten verzekeringen, waarvan de sterfwaarde op de datum van vertrek naar Ned-Indië niet meer bedroeg dan f 15.000.—.

Hierbij wordt evenwel als eis gesteld, dat de overleden militair kostwinner was van de begunstigde of begunstigde en dat de overeenkomst van levensverzeke-ring was gesloten vóór 1 Apr. '46. Indien de verzekering na die da-tum is aangegaan, moet worden aangetoond, dat zij niet het ka-rakter van een ongevallenverze-kering draagt.

Belanghebbers dienen zich tot het verkrijgen van nade-re inlichtingen te wenden tot de levensverzekering-maat-schappijen, waarbij de betreffende verzekeringen zijn gesloten.

GEVONDEN op Zondag 21
september 1947 in R.K. Kerk
te Saltinga:
kerkboek: Gebedenboek voor
jongens ten name Theo Geu-
tjes, 6 April 1937
kerkboek: Nazareth ons voor-
beeld ten name van J. C. Em-
gelen, Couwenbergplein. Aan-
le-Rinkel.
Tergo te bekomen bij Bri-
gade-Aalmoezener Soloseweg,
Salatinga.

fair play' zou spelen en anderzijds de repoebliek een vuil spelletje speelde door te vertrouwen op de communis opinio in het buitenland, welk vertrouwen niet behandeld werd, gezien de houding van de Vellighheidsraad.

Sjarifoeddin heeft geen volledige vertrouwen in Nederland, maar kunnen wij, Nederlanders, eigenlijk niet met meer recht zeggen, dat wij de repoebliek en haar leiders wantrouwen?

Eerst was Sjahir de spreker-buis. Hij was gematigd en trachtte tot samenwerking te komen. Sjahir vertrok en zijn eerste rede in het buitenland was een reeks van verdachtmakingen van en beschuldigingen aan het adres der Nederlandse Regering. Nu heeft Sjarifoeddin die rol overgenomen, dezelfde Sjarifoeddin, die destijds de eisen der Nederlanders in Batavia inwilligde en in Djocja alles herriep.

Wil hij nu weer hetzelfde spelletje spelen?

Geen consulaire Vertrouwen. Geen commissaire van dire landen. Heeft de repoebliek meer vertrouwen in een commissie van drie, waarvan er althans één — Australië — op hun hand is, dan een commissie van consuls, waarvan de meerderheid mischien niet hun partij kiest?

Vertrouwen. „In het Nederlandse gebied bevinden zich nog onvriendelijke repoeblieke strijdkrachten." Sjarifoeddin wil hierna mede toch niet beweren, dat deze legertjes van een bevel „Staakt het vuuren" niet zouden weten? En zijn deze strijdkrachten dan toch identiek aan de brandstichtende, plunderende en moordendebendes, die volgens Djocja, niet tot het repoeblieke leger behoren? En de onderdelen, welke niet in het Nederlandse gebied liggen en zich evenmin aan het „Staakt het vuuren" houden, heeft Sjarifoeddin en zijn collega's dan daarover niets te zeggen?

Vertrouwen. Laat de repoebliek

gekocht.

17 September 1947.....

Twee jaar geleden haalden wij op deze dag de vlag neer in het kamp te Neder-Krichnten. Wij stonden gepakt en gezakt met al ons hebben en houwen. Dit was ons laatste werk voor het trek naar Nederlands-Indië. De Sergeant-majoor vouwde het vlaggedoek zorgvuldig voor de grote reis en boeg het in zijn ransel, tot het weer aan de mast omhoog zou klimmen ergens in Insulinde.

Twee jaar is lang, als je voor een tot anderhalf jaar" wordt uitgezonden: op de duur verliest zelfs het wonder van de tropen zijn bekoring voor het nog veel groter wonder van een mensenhart, dat niet vergeet.....

Een rot-dag!

Gelukkig kreeg ik een brief. Niet van thuis van familie of kennissen, maar uit Indië, van vlak uit de buurt. Een gedrukte brief, gedrukt in Djokja en gericht aan de „Broeders, afstammelingen der Geuzen". Daar hoor ik ook bij, dus ik lees de brief. Mijn „Indonesische broeders" vertellen mij daarin, dat mijn diensttijd allang om is. Zij pletten vermijn vrouw en kinderen. Die verlangden zo naar mij. Ik mag hen niet teleurstellen.

Wat attent, wat „broederlijk" om mij hierop te wijzen. Ik word er ontroerd van. Ik ken nu, uit ervaring de „broederlijke" zorg, die jullie besteden aan de vrouwen en kinderen van je eigen volk (Wat lopen ze goed gekleed en wat zijn ze goed gevoed!) en de roerende zorgen besteed aan de vrouwen en de kinderen van die Chinezen en de pijnlijke zorgen voor de bezittingen der Chinesezen, die je niet eens in onze handen durft laten, maar zelf overal meeneemt.

En nu nog die zorgen voor mijn vrouw en kinderen daarbij. Dat mag ik niet verlangen. Dat zou teveel ballast worden, als je meer op de loop moet gaan.....

Een nieuw soort Niwa

artiest.

Hans Boekman met lezingen over de voetbalsport.

De NIWA besloot, één van de meest bekende figuren uit de voetbalsport naar Indië te zenden, ten einde lezingen te houden over „HET HOE EN WAT VAN DE VOETBALLSPORT", waarbij natuurlijk de spelregels een zeer belangrijke factor vormen. Hiertoe werd uitverkoren, onze bekende scheidsrechter, Hans Boekman. Spontaan is Hans Boekman op dit verzoek van de NIWA ingegaan en indien onze informatie juist zijn, zal hij naast de te geven lezingen, ook enkele wedstrijden leiden.

Hans Boekman behoort tot onze oude voetbalenthousiasten.

Hij heeft zich naast wedstrijdlederen ook bezig gehouden met het geven van lezingen over het spel en zijn regels. De noodzakelijkheid hiervan blijkt maar al te vaak over de heersende meningsverschillen tijdens een wedstrijd, wanneer het een freekick bal betreft of een off-side.

Dank zij de NIWA zullen nu ook onze mannen in Indië hun problemen betreffende de voetbalsport tot oplossing kunnen brengen door de komst van Hans Boekman.

Wij geven de raad, ev. moeilijkheden reeds nu op papier te zetten, opdat men ze straks niet zal vergeten, wanneer Hans Boekman eenmaal ter plaatse is. Laten wij, Hollandse kerels, er zorg voor dragen, ook hier de voetbalsport in ere te houden.

Neen, geachte afzender. Ik blijf nog een tijdje hier. Noch ik, noch mijn vrouw en kinderen hebben je medelijden nodig. We kunnen dat zelf wel aan en houden bovendien nog plaats genoeg over in ons hart voor al die allentigen, die twee jaar van jullie „broederlijke" hebben kunnen profiteren. Houwt je papieren maar bij je. Ze kunnen zo goed van pas komen, om een of ander brandje te stichten.....

AAN DE DEUR WORDT NIET

GEKOCHT.

OOK NIET DE TERUGREIS

NAAR NEDERLAND!

M.B.

Besloten over te gaan tot het verlenen van schadevergoeding bij voorschot in die gevallen, waarin, zoals bovengeschiedt, de uitkering tengevolge van overlijden van een militair van de Koninklijke Landmacht, of van de Koninklijke Marine in Indië niet ten volle kan plaats vinden. De uitvoering van deze voorlopige schadevergoeding berust bij het Ministerie van Oorlog.

Krachten deze regeling zullen uitkeringen worden gedaan over dat gedeelte der gezamenlijke op het leven van een verzekerde afgesloten verzekeringen, waarvan de stertewaarde op de datum van vertrek naar Ned-Indië niet meer bedroeg dan f 15.000.—

Hierbij wordt evenwel als eis gesteld, dat de overleden militair kostwinner was van de begunstigde of begunstigde en dat de overeenkomst van levensverzekering was gesloten vóór 1 Apr. '46. Indien de verzekering na die datum is aangegaan, moet worden aangetoond, dat zij niet het karakter van een ongevallenverzekering draagt.

Belanghebbenden dienen zich tot het verkrijgen van nadere inlichtingen te wenden tot de levensverzekeringen-maatschappijen, waarbij de betreffende verzekeringen zijn gesloten.

GEVONDEN op Zondag 21 September 1947 in R.K. Kerk te Salatiga:

kerkboek: Gebedenboek voor jongens ten name Theo Geuljes, 6 April 1937

kerkboek: Nazareth ons voorbeeld ten name van J. C. Ehgelen, Couwenbergplein Aarle-Rixtel.

Terug te bekomen bij Brigade-Aalmoezenier Soloseweg, Salatiga.

MASMAN & STROINK SMA.